

[Morten Lange.]

være væsentligt, at de uddannelsessøgende får en repræsentant i det paritetiske ankenævn; det er dog vel ét sted, hvor man med rimelighed kan stille efter noget sådant. Man kan også se på, hvordan det særlige råd bliver sammensat, for man må også nok stille efter at få nogenlunde fleksible tankegange ind i det.

Ellers skal jeg ikke sige så forfærdelig meget om administrationsformen. I det hele taget er både rammen og administrationsformen ligesom noget underlig verdensfjernt, så længe de økonomiske midler er, som de er.

Jeg skal blot afslutte med at sige, at jeg håber, at ministeren vil indflette en særlig tak til partiet venstresocialisterne, som har været så venlig at fremsætte et forslag, som udgør dette forslags logisk set lige så urimelige ekstrem. Lige så ubehagelig sparsommeligt ministerens forslag forekommer mig, lige så økonomisk urimeligt er venstresocialisternes forslag. Der er ingen, der vil ønske de studerende alt godt, som ikke kunne ønske dem en støtte, men jeg kan ikke i overskuelig tid forestille mig nogen regering i dette land, der vil være i stand til at fremskaffe en finansminister, som ville gå med til et sådant beløb i støtte til de uddannelsessøgende. Jeg kan heller ikke forestille mig, hvilke øvrige mærkelige strukturændringer det ville føre med sig. Det er overeksponeret. Det indeholder en smuk tanke, som jeg vil håbe i stigende grad vil snige sig ind i ministerens forslag; jeg har bare fornemmelsen af, at det at fremsætte et ekstrem nok ikke giver den rigtige form for befrugtning. Vi har visse ideer om, hvornår befrugtning er mulig sådan rent biologisk; men hvis parterne er alt for langt fra hinanden, opstår der gensidig sterilitet. Jeg er bange for, at det er det, VS opnår ved deres forslag.

Kjær Rasmussen: Hr. Morten Lange overser vist, at der også er noget, der hedder ukønnet formering. — Men nu til forslagene.

Vi har jo den skik herinde, at første behandling af forslag sker ud fra principielle synspunkter. Desværre er der i dag mange af ordførerne, som har glemt denne gode skik. Men da jeg på forhånd havde en fornem-

melse af, at det nok ville gå sådan, gjorde jeg mig den ulejlighed at kigge lidt i de forskellige partiers principprogrammer, og jeg hæftede mig naturligvis især ved de programpunkter, der vedrører uddannelsesmålsætningen. Egentlig er det forbavsende at se, hvor enige vi alle sammen er på dette punkt. Vi kan alle sammen skrive under på, at ingen af økonomiske årsager må forhindres i at få den uddannelse, vedkommende har lyst til og evner for. Men det, vi ikke er enige om, er vejene til at nå dette mål. Det vil jeg gerne vende tilbage til lidt senere.

I vort parti går vi ud fra den kendsgerning, at Danmark fortsat er et classesamfund med en meget ujævn indkomstfordeling. Denne ujævne indkomstfordeling gør, at Danmark også uddannelsesmæssigt bliver et classesamfund. Vil man vide mere om dette, kan man jo blot studere de tal, som socialforskningsinstituttet har fundet frem til i publikation nr. 31, og for øvrigt kan man tage den undersøgelse med, som er lavet af Institutet for Organisation og Arbejdssociologi ved Handelshøjskolen i København. I disse to publikationer kan man med tørre tal aflæse, at Danmark fortsat er et uddannelsesmæssigt classesamfund. Naturligvis er der flere årsager hertil, men den helt afgørende er de ulige økonomiske muligheder. Vi er derfor helt enige med von Eyben-udvalget, når det konstaterer, at en virkelig demokratisering af studietilgangen sikrest opnås ved udelukkende at yde stipendier — og det var lige netop det, udvalget var sat til at finde frem til, nemlig et forslag til en virkelig demokratisering af studietilgangen. Derfor undrer det os da også, at udvalgsflertallet alligevel fremsætter et forslag, som ikke opfylder målsætningen. Man har godt nok kunnet få øje på skævhederne i det kapitalistiske samfund, men alligevel fremsætter man et forslag, som må siges at stride imod kommissoriet. Men det er vel embedsmænds lod at måtte danse efter ministerens pibe, og vi er naturligvis helt klar over, at det er på det sidste sted, hos ministeren, ansvaret må placeres.

Jeg nævnte til indledning, at der var en forbavsende overensstemmelse mellem folketingspartiernes uddannelsesmæssige målsætning. VS har taget konsekvensen af denne enighed og fremsat forslaget til lov